



# Rapport

**Datum: 20 februari 2006**  
**Rapportnummer: 2006/058**

## Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Utrecht dan wel het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland dan wel het arrondissementsparket te Amsterdam het dossier naar aanleiding van zijn aangifte van diefstal op 31 maart 2002 zodanig heeft behandeld, dat het arrondissementsparket het strafbare feit op 1 juli 2003 te oud heeft bevonden om alsnog te vervolgen.

Verzoeker stelt dat hem daardoor de mogelijkheid is ontnomen zich in de strafzaak te voegen als benadeelde partij.

Verzoeker klaagt er met name over dat het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland het dossier naar aanleiding van zijn aangifte in het geheel niet heeft ingestuurd aan het arrondissementsparket, terwijl er een verdachte was verhoord.

Verder klaagt verzoeker er daarbij met name over dat het regionale politiekorps Utrecht:

het dossier naar aanleiding van zijn aangifte pas in februari 2003 heeft ingestuurd aan het arrondissementsparket, terwijl de verdachte al veel eerder was verhoord;

het arrondissementsparket niet direct heeft laten bevestigen dat het dossier daar was ontvangen, waardoor verwarring is ontstaan omtrent het parketnummer dat aan de zaak zou zijn gegeven;

tot 5 april 2004 niet actief heeft opgetreden om de onduidelijkheden omtrent het dossier voor verzoeker op te lossen, en;

pas bij brief van 5 april 2004 aan verzoeker een parketnummer van het dossier heeft meegedeeld.

Voorts klaagt verzoeker er daarbij met name over dat het arrondissementsparket te Amsterdam:

het dossier naar aanleiding van zijn aangifte van diefstal op 31 maart 2002 in februari 2003 niet tijdig en/of niet juist heeft geregistreerd, waardoor de zaak in eerste aanleg onvindbaar was, en;

een onjuist parketnummer op de geleidelijst aan de politie heeft genoteerd.

Verzoeker klaagt er ten slotte over dat het regionale politiekorps Utrecht bij brief van 5 april 2004 dan wel bovengenoemd arrondissementsparket bij brief van 31 augustus 2004 heeft geweigerd om hem financieel tegemoet te komen in de schade die hij stelt te hebben geleden door de diefstal, omdat hij zich niet heeft kunnen voegen in een strafproces tegen de verdachte(n).

## Beoordeling

### Algemeen

1. In de nacht van 30 op 31 maart 2002 werd verzoekers crossmotor gestolen in Abcoude. Verzoeker deed op 31 maart 2002 aangifte van diefstal op het politiebureau Remmerdenplein van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland. Verzoeker gaf hierbij aan dat hij zich wilde voegen ter zitting en dat hij op de hoogte wilde worden gehouden van de afdoening van de aangifte.

Na deze aangifte vond contact plaats tussen het politiebureau Remmerdenplein en politieambtenaar D. van het district Rijn & Venen van het regionale politiekorps Utrecht. Korte tijd later werd de motor in Amsterdam teruggevonden en op 4 april 2002 door ambtenaren van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland bij verzoeker terugbezorgd.

Omdat de crossmotor schade had opgelopen, deed verzoeker op 6 april 2002 een aanvullende aangifte op het bureau Remmerdenplein.

2. Op 25 april 2002 verhoorde politieambtenaar Do. van het jeugdteam van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland verdachte Vr. Vr. bekende de diefstal van de motor te hebben gepleegd.

3. Bij brief van 27 februari 2003 deelde het district Rijn & Venen schriftelijk aan verzoeker mee dat het dossier naar aanleiding van de diefstal van zijn motor, op 20 februari 2003 was overgedragen aan justitie. In deze brief werden het dossierkenmerk en het aangiftekenmerk van het dossier vermeld.

4. Bij brief van 1 juli 2003 verzocht verzoeker het arrondissementsparket te Amsterdam om nadere informatie omtrent de stand van zaken. Hij deelde hierbij mee dat de politie Amsterdam de zaak had overgedragen aan de politie Abcoude (politiekorps Utrecht), omdat de diefstal in die regio was gepleegd. Na geruime tijd had hij vernomen dat de zaak weer was teruggegeven aan de politie te Amsterdam. Er was hem meegedeeld dat de zaak meer tijd in beslag zou nemen, omdat de zaak in groepsverband zou worden behandeld en de dader meer ten laste zou worden gelegd.

Het parket liet hem bij brief van 13 november 2003 weten dat de zaak bij het parket onbekend was.

5. Bij brieven van 1 december 2003 en 4 januari 2004 gaf verzoeker het arrondissementsparket te Amsterdam proces-verbaalnummers die hij intussen van het regionale politiekorps Utrecht had doorgerekregen, in de hoop dat de zaak nu snel zou worden afgehandeld en hij schadevergoeding zou ontvangen.

Het arrondissementsparket liet bij brief van 1 maart 2004 weten dat het door verzoeker opgegeven proces-verbaalnummer bij het parket niet bekend was. Uit het systeem was namelijk gebleken dat de politie het proces-verbaal nog niet aan het parket had ingezonden. Het parket kon dan ook niets voor hem betekenen.

6. Bij brief van 5 maart 2004 stelde verzoeker het politiedistrict Rijn & Venen te Utrecht aansprakelijk voor de schade die na de diefstal aan zijn crossmotor was toegebracht.

7. Bij brief van 5 april 2004 liet de chef van het district Rijn & Venen aan verzoeker weten dat naar aanleiding van zijn aangifte van 31 maart 2002 een politieonderzoek was gestart. Door de politie Rijn & Venen was een proces-verbaal opgemaakt en vastgelegd onder dossiernummer PL0 (...) 601. Dit dossier was gezonden naar het arrondissementsparket te Amsterdam. Het parket had het dossier op 1 juli 2003 ingeboekt onder parketnummer (...) 3-03. In de administratie van de politie was een kopie vastgelegd van een zogenaamde geleidelijst, inclusief stempel en paraaf van het parket te Amsterdam dat het een en ander in goede orde was ontvangen.

De districtschef begreep verzoekers gevoelens van ongenoegen, maar verwees hem voor zijn schadevergoeding toch naar het parket te Amsterdam.

8. Bij brief van 22 april 2004 stuurde de plaatsvervangend chef van district Rijn & Venen een kopie van de geleidelijst aan verzoeker. Deze lijst had een ontvangststempel van 25 februari 2003 en een boekingsstempel van 1 juli 2003. Verder was op deze geleidelijst parketnummer (...) -03 vermeld in plaats van het eerder aan verzoeker doorgegeven (...) 3-03.

9. Verzoeker stelde hierop bij brief van 26 april 2004 het arrondissementsparket te Amsterdam aansprakelijk voor de schade die na de diefstal aan zijn crossmotor was toegebracht.

10. Bij brief van 15 juni 2004 liet het district Rijn & Venen aan verzoeker weten dat het in de brief van 5 april 2004 doorgegeven parketnummer onjuist was.

11.1. Bij brief van 31 augustus 2004 liet het arrondissementsparket te Amsterdam allereerst aan verzoeker weten dat in gevallen waarin ondanks een verzoek daartoe van het slachtoffer, ten gevolge van een verzuim van het Openbaar Ministerie het slachtoffer niet in staat is gesteld zich te voegen in het strafgeding, een tegemoetkoming voor het ontstane ongemak kan worden aangeboden omdat een relatief eenvoudige mogelijkheid tot verhaal is verloren gegaan. Het parket wees er daarbij uitdrukkelijk op dat de Staat niet aansprakelijk is voor de schade die het slachtoffer ten gevolge van het strafbare feit heeft geleden. Niet gesteld kan immers worden dat deze schade als gevolg van het verzuim van de officier van justitie is ontstaan. Het recht op schadevergoeding jegens de dader, die hiervoor aansprakelijk is, is niet verloren gegaan, aldus het parket.

Het arrondissementsparket liet verzoeker vervolgens weten dat voor het toekennen van een tegemoetkoming, omdat verzoeker zich niet had kunnen voegen in het strafproces, diende te worden voldaan aan twee voorwaarden (Handleiding schade niet-voegen, zie Achtergrond, onder 2.). Ten eerste diende de voeging beoogd te zijn en ten tweede diende de toewijzing van de vordering in het kader van het strafproces mogelijk te zijn geweest.

In verzoekers geval was gebleken dat aan de eerste voorwaarde was voldaan, omdat in de aangiften was opgenomen dat verzoeker de ontstane schade in het kader van een eventueel strafproces wilde verhalen op de dader. Aan de tweede voorwaarde was echter niet voldaan aangezien geen vervolging was ingesteld tegen de verdachte in deze zaak. De zaak was beoordeeld door het behandelend team van het parket en omdat de zaak te oud was bevonden, geretourneerd aan de politie Utrecht.

Gezien het bovenstaande wees het arrondissementsparket het verzoek om een tegemoetkoming dan ook af.

11.2. Verder deelde het arrondissementsparket in zijn brief van 31 augustus 2004 mee dat door de registratie van het parket op de geleidelijst op 25 februari 2003 als parketnummer werd vermeld: (...) -03. Rond 1 juli 2003 werd in het behandelend team de beslissing genomen om het dossier te retourneren aan de politie en werd de zaak teruggestuurd naar de politie Utrecht. Er zijn twee geleidelijsten met verschillende aantekeningen, maar op beide lijsten staat vermeld 'retour politie wegens te oud feit'.

Het parketnummer dat door de registratie op een van de geleidelijsten werd genoteerd, was niet juist. Parketnummer (...) -03 hoorde wel bij één van de verdachten in deze zaak, maar betrof niet de zaak van verzoeker. De zaak van verzoeker was daarom niet in het registratiesysteem van het parket terug te vinden.

Het feit dat op de geleidelijst een onjuist parketnummer werd vermeld, had voor de afdoening van de zaak door de politie geen gevolg. Hierdoor was de zaak wel lastig terug te vinden binnen het parket en kon verzoeker niet correct worden geholpen met de vragen die hij had omtrent de strafzaak, aldus het arrondissementsparket te Amsterdam.

I. Ten aanzien van de behandeling van het dossier

## **Bevindingen**

1. Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Utrecht dan wel het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland dan wel het arrondissementsparket te Amsterdam het dossier naar aanleiding van zijn aangifte van diefstal op 31 maart 2002 zodanig heeft behandeld, dat het arrondissementsparket het strafbare feit op 1 juli 2003 te oud heeft bevonden om alsnog te vervolgen.

Verzoeker stelt dat hem daardoor de mogelijkheid is ontnomen zich in de strafzaak te voegen als benadeelde partij.

2. Verzoeker klaagt er daarbij met name over dat het regionale politiekorps Utrecht het dossier naar aanleiding van zijn aangifte pas in februari 2003 heeft ingestuurd aan het arrondissementsparket en dat het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland het dossier naar aanleiding van zijn aangifte in het geheel niet heeft ingestuurd aan het arrondissementsparket, terwijl er een verdachte was verhoord die had bekend.

Verzoeker klaagt er ook over dat het arrondissementsparket te Amsterdam het dossier naar aanleiding van zijn aangifte van diefstal op 31 maart 2002 in februari 2003 niet tijdig heeft geregistreerd, waardoor de zaak in eerste aanleg onvindbaar was.

3.1. De beheerder van het regionale politiekorps Utrecht acht de klacht niet gegrond. Het is volgens de korpsbeheerder inderdaad zo dat het dossier naar aanleiding van de aangifte in februari 2003 door de administratie van de politie regio Utrecht was verzonden naar het parket Amsterdam. Dit is echter gebeurd op verzoek van politieambtenaar D., nadat hij van een medewerker van het parket Amsterdam telefonisch had vernomen dat het dossier bij het parket niet bekend was. Dit bevreedde de heer D., omdat hij het dossier al op 15 april 2002 had overgedragen aan de politie Amsterdam. De korpsbeheerder trekt hieruit de conclusie dat wellicht de politie Amsterdam het dossier niet had doorgezonden aan het parket. Gelet op het bovenstaande is de korpsbeheerder van mening dat de heer D. alle werkzaamheden had verricht, die van hem mochten worden verwacht in dit dossier.

3.2. In aanvulling op haar oordeel voegde de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht bij haar standpunt een door politieambtenaar D. opgemaakt rapport van 15 juni 2004. In dit rapport is onder meer het volgende opgenomen:

"Op 31 maart 2002 is op het politiebureau Remmerdenplein te Amsterdam Zuidoost, door aangever V. (verzoeker; N.o.) en zijn vader, beiden woonachtig te Abcoude, aangifte gedaan van diefstal van een crossmotor gepleegd (...) te Abcoude. Als mogelijke verdachte werd de minderjarige Vy. wonende te Amsterdam Zuidoost door aangever genoemd.

In de periode van 31 maart 2002 t/m 02 april 2002 heeft de vader van aangever V., zonder enig overleg, zelf actie ondernomen richting de mogelijke verdachte Vy. De (vader van V.; N.o.) is bij woning van de mogelijke verdachte Vy. aan de deur geweest en heeft daar gesproken met Vy. en zijn moeder. De politie Amsterdam-Amstelland heeft hiervan een proces-verbaal van bevindingen opgemaakt. De (vader van V.; N.o.) is vervolgens door rapporteur aangesproken op zijn risicovol handelen/gedrag én het doorkruisen van het politie-onderzoek, waarna hij zijn excuus aanbood.

Naar aanleiding van het proces-verbaal van bevindingen van de politie Amsterdam-Amstelland genoemd is rapporteur op 02 april 2002 naar het politiebureau Remmerdenplein te Amsterdam Zuidoost gegaan. Rapporteur heeft toen overleg gepleegd met het jeugdteam (...) in verband met de aanpak van deze zaak, omdat de minderjarige verdachten allen in Amsterdam Zuidoost woonachtig zijn.

Vanwege de minderjarige leeftijd van de mogelijke verdachten en hun woonadres te Amsterdam Zuidoost is deze zaak conform de geldende landelijke richtlijnen door de politie Amsterdam-Amstelland, jeugdteam bureau Remmerdenplein opgepakt. In verband met bekendheid met een grote groep minderjarige Amsterdamse jongeren, die zich regelmatig in de gemeente Abcoude ophouden en zich schuldig maken aan strafbare feiten, heeft rapporteur na intern overleg én in overleg met het jeugdteam bureau Remmerdenplein, ondersteuning verleend aan het jeugdteam genoemd.

Vervolgens is op 02 april 2002, na overleg met de hulpofficier van justitie (...) en de officier van justitie (...) te 17:15 uur toestemming verleend om de verdachten Vy. en zijn moeder I., buiten heterdaad aan te houden. Een last voor het betreden van de woning is door de dienstdoende hulpofficier van de politie Amsterdam-Amstelland afgegeven.

Op 02 april 2002 te 18:30 uur zijn de verdachten Vy. en I. in de woning te Amsterdam Zuidoost aangehouden. Uit de verhoren van de verdachten is gebleken dat zij met de diefstal niets van doen hadden, waarna zij dezelfde avond te 23:50 uur zijn heengezonden.

Op 04 april 2002 te 16:20 uur werd het politiebureau Remmerdenplein bezocht door ene W., eveneens woonachtig te Amsterdam. W. gaf namens F. te kennen, dat de crossmotor op de brug bij de Stoutenburggracht te Amsterdam Zuidoost stond. Hiervan is door de politie Amsterdam een proces-verbaal van bevindingen opgemaakt. De crossmotor werd op genoemde plaats door de politie Amsterdam aangetroffen en is toen afgegeven aan de vader van aangever V. door de politie Amsterdam.

Op 05 april 2002 heeft rapporteur wederom contact opgenomen met het jeugdteam van de politie Amsterdam Amstelland, bureau Remmerdenplein. Gebleken is dat op 03 april 2004 de hun ambtshalve bekende F. rijdend op een crossmotor werd gesignaleerd in het winkelcentrum Reigersbos te Amsterdam Zuidoost. Door de politie Amsterdam is hiervan een proces-verbaal van bevindingen opgemaakt. Met de moeder van de verdachte F. heeft de politie Amsterdam, bureau Remmerdenplein, een afspraak gemaakt dat F. zich op 6 april 2002 op het politiebureau Remmerdenplein diende te melden voor verhoor. De verdachte F. is niet verschenen en heeft zich niet aan de gemaakte afspraak gehouden.

Vervolgens werd rapporteur door de vader van aangever V. gebeld, met de mededeling dat de crossmotor schade had. Rapporteur heeft hem geadviseerd de schade door een erkende schade-taxateur te laten vaststellen en een kopie van het schaderapport aan rapporteur af te geven, teneinde deze te voegen bij het proces-verbaal, hetgeen

geschiedde.

Op 09 april 2002 heeft rapporteur het politiebureau Remmerdenplein bezocht in verband met de voortgang van het onderzoek. Rapporteur heeft van het jeugdteam vernomen dat de verdachte F. op kamp zou zitten bij de Reclassering Amsterdam en dat hij in verband hiermee nog niet is gehoord. Rapporteur heeft toen alle processen-verbaal van bevindingen meegenomen en de volledige personalia en woonadres van verdachte F. van het jeugdteam gekregen.

Op 10 april 2002 heeft rapporteur contact opgenomen met de Reclassering Amsterdam, alwaar door de begeleider van verdachte F. werd bevestigd dat F. zijn door de rechter opgelegde Intensieve Leerwerkstraf te Alkmaar volgde, hetgeen op 12 april 2002 afliep. Met de reclassering werd afgesproken dat de verdachte F. zich op maandag 15 april 2002 op het politiebureau te Abcoude zou melden voor verhoor, hetgeen geschiedde.

Op 15 april 2002 te 10:10 uur zijn de verdachten F. en W. in het politiebureau te Abcoude aangehouden en overgebracht naar het politiebureau te Breukelen voor verhoor. Uit de verhoren van beide verdachten is gebleken dat zij niets met de diefstal van doen hadden, waarna zij dezelfde dag zijn heengezonden. F. heeft een belastende verklaring afgelegd tegen de minderjarige verdachte Vr. eveneens wonende te Amsterdam Zuidoost.

Naar aanleiding van genoemde belastende verklaring heeft rapporteur contact opgenomen met het jeugdteam van de politie Amsterdam. Rapporteur heeft toen gesproken met de coördinatrice van het team mevrouw Do. Gebleken is dat de verdachte Vr. voor meerdere diefstallen van scooters (gepleegd te Amsterdam) werd gezocht. Derhalve werd in overleg met mevrouw Do. besloten dat het jeugdteam Amsterdam de diefstal van de crossmotor te Abcoude verder zal afhandelen, waarna deze zaak bij de andere openstaande zaken zal worden gevoegd.

Op 15 april 2002 te 16:45 uur werd Vy., die eerder als verdachte werd gehoord in deze zaak, gehoord door rapporteur. Vy. zijn eerder afgelegde verklaring bleek niet volledig te zijn. Vy. legde vervolgens een belastende verklaring af tegen de verdachte Vr. (een vriend van hem). Tevens noemde hij ene A. als mogelijke mededader in zijn verklaring.

Rapporteur heeft vervolgens het proces-verbaal opgemaakt onder dossiernummer PL (...) 601 en heeft dit dossier op 15 april 2002 overgedragen aan het jeugdteam van bureau Remmerdenplein te Amsterdam Zuidoost met het verzoek de verdachten Vr. en de vermoedelijke mededader A. te horen. Dit dossier zou worden gevoegd bij de overige openstaande zaken van verdachte Vr.

Rapporteur heeft op 15 april 2002 de vader van aangever V. opgebeld en medegedeeld dat inmiddels de verdachte van de diefstal bekend is, dat de zaak is overgedragen aan het jeugdteam van politiebureau Remmerdenplein te Amsterdam Zuidoost en dat de zaak zal



worden gevoegd bij andere openstaande zaken van de politie Amsterdam. Tevens heeft rapporteur de heer V. het dossiernummer gegeven. Op de vraag van de heer V. wanneer de zaak door Justitie zal worden behandeld kon rapporteur geen antwoord geven, doch is hem geadviseerd voor vragen hieromtrent contact te onderhouden met het jeugdteam van politiebureau Remmerdenplein te Amsterdam.

In de maand van december 2002 heeft rapporteur telefonisch van de heer V. vernomen dat hij nog niets heeft gehoord van Justitie en/of Politie te Amsterdam.

Op 6 januari 2003 te 16:59 uur werd de verdachte Vr. door rapporteur in de gemeente Abcoude op de openbare weg aangetroffen. Vr. gaf rapporteur te kennen dat hij op 25 april 2002 omstreeks 14:45 uur reeds is gehoord door het jeugdteam genoemd. Tevens gaf hij rapporteur te kennen dat hij de diefstal heeft bekend. Rapporteur heeft direct hierna het politiebureau... (tekst ontbreekt; N.o.) ... en dat het verhoor onder proces-verbaalnummer: (...) 14-6 is opgemaakt. De heer V. is vervolgens telefonisch van mijn bevindingen gekend.

Rapporteur heeft vervolgens contact opgenomen met het arrondissementsparket te Amsterdam, die te kennen gaf de naam van verdachte Vr. in hun systeem/bestand niet te kennen. Rapporteur heeft toen kenbaar gemaakt dat door de politie Amsterdam-Amstelland proces-verbaal is opgemaakt tegen de minderjarige verdachte Vr. en dat het dossier van de diefstal van de crossmotor gepleegd te Abcoude zou worden gevoegd.

In verband hiermee heeft rapporteur de administratie van de regio politie Utrecht, district Rijn en Venen, alsnog verzocht een kopie van het door rapporteur opgemaakte dossier op te sturen naar het arrondissementsparket te Amsterdam, hetgeen geschiedde.

Vervolgens ontving de heer V. van de politie regio Utrecht een brief d.d. 27 februari 2003, in verband met dossieroverdracht aan Justitie te Amsterdam. Rapporteur werd enkele dagen later wederom telefonisch benaderd door de heer V., die te kennen gaf dat zijn zaak niet bij het arrondissementsparket te Amsterdam bekend was. Rapporteur heeft de heer V. voorts het geleidenummer van het ontvangen dossier door de Justitie te Amsterdam gegeven, waarna hij rapporteur bedankte voor de gepleegde inspanningen. Een parketnummer was en is rapporteur niet bekend, omdat deze aan de politie Amsterdam-Amstelland door de Justitie te Amsterdam wordt afgegeven.

Rapporteur heeft tot aan de door de heer V. ingediende klacht niets meer van hem vernomen. Tijdens de klachtbehandeling aan het politiebureau te Mijdrecht bood de heer V. zijn excuus aan rapporteur voor de omschrijving van de gepleegde inzet van de politie te Breukelen in zijn klachtbrief."

4.1. De beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland onthoudt zich van een oordeel over de klacht. Hij erkende dat de politie het dossier niet naar het

arrondissementsparket te Amsterdam had gestuurd. Op basis van een gemaakte afspraak zou de politie Utrecht de zaak overnemen. Dit was vastgelegd in een mutatie (zie hierna, onder 4.2.). De politie Amsterdam-Amstelland had vervolgens alle relevante gegevens aan de politie Utrecht gezonden, zodat deze laatste het dossier zou completeren en zou insturen naar het arrondissementsparket. Volgens de korpsbeheerder had de politie Utrecht daarentegen verklaard dat de afspraak was dat de politie Amsterdam-Amstelland de zaak zou afhandelen en het dossier naar het parket zou insturen. Gelet op deze tegenstrijdigheid is de korpsbeheerder van mening dat hij niet kan beoordelen wat de precieze afspraak tussen beide korpsen is geweest en of de afspraak voor beiden duidelijk was.

4.2. De mutatie waarnaar de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland in zijn standpunt verwees, is een ongedateerde, door politieambtenaren Bo., Ba., Da., Do., H., Ho., M., N. en S. opgemaakte mutatie. In deze mutatie is onder meer het volgende opgenomen:

"Aanv: 01/03/2002 (hier wordt waarschijnlijk een andere datum bedoeld; N.o.) contact gehad met politie Utrecht over afhandeling. Buurtregisseur van Abcoude is aan het bureau geweest en heeft de zaak overgenomen.

Er was toestemming gegeven tot aanhouding buiten heterdaad van I. en Vy. Op 1/3/2002 te 18:00 uur de bovenvernoemde verdachten aangehouden (...), crossmotor was niet aanwezig op dit adres."

5. In reactie op het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland liet de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht nog het volgende weten.

De korpsbeheerder van de politie Amsterdam-Amstelland had in zijn standpunt verwezen naar een afspraak die zou zijn gemaakt tussen medewerkers van de regiopolitie Utrecht en de regiopolitie Amsterdam-Amstelland, dat Utrecht de behandeling van de zaak zou overnemen. In deze brief werd verwezen naar een mutatie. De gang van zaken was volgens de korpsbeheerder van de politie Utrecht echter als volgt. De gemaakte afspraak in deze mutatie had betrekking op het horen van de verdachten Vy. en zijn moeder I. In het beginstadium van het opsporingsonderzoek waren deze verdachten gehoord door politieambtenaar D. Uit dit verhoor waren vervolgens de namen van twee andere potentiële verdachten naar voren gekomen, te weten de heren F. en W. Deze beide heren waren vervolgens ook door D. als verdachten gehoord. Uit deze verhoren was vervolgens de naam Vr. als verdachte naar voren gekomen. Dit betrof een minderjarige verdachte, woonachtig in Amsterdam.

Door politieambtenaar D. werd vervolgens contact opgenomen met de politie Amsterdam-Amstelland. Voor de politie Amsterdam-Amstelland was deze verdachte een

persoon, die ook nog nader moest worden gehoord als verdachte in andere, op dat moment actuele opsporingsonderzoeken in Amsterdam. Om deze reden werd afgesproken dat het verhoor van verdachte Vr. door Amsterdam-Amstelland zou gebeuren. Deze afspraken werden door D. gemaakt met politieambtenaar Do., de coördinatrice van het jeugdteam van het bureau Remmerdenplein te Amsterdam.

Uit deze gang van zaken is volgens de korpsbeheerder van de politie Utrecht zonneklaar gebleken dat politieambtenaar D. het dossier niet zelf heeft kunnen insturen naar het parket Amsterdam. Immers, de verklaring van verdachte Vr. was opgenomen door politiemensen uit Amsterdam-Amstelland. De korpsbeheerder concludeerde dan ook dat met de mutatie uit Amsterdam-Amstelland ten onrechte de suggestie wordt gewekt dat was afgesproken dat Utrecht het dossier zou afhandelen en naar het Openbaar Ministerie zou versturen. De mutatie had echter betrekking op een afspraak in het beginstadium van het opsporingsonderzoek, aldus de korpsbeheerder van de politie Utrecht.

6. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde betrokken ambtenaar D. van het regionale politiekorps Utrecht onder meer dat hij het dossier inzake de diefstal naar Amsterdam had gebracht, omdat verdachte Vr. uit Amsterdam kwam. Dit had hij afgesproken met mevrouw Do. van het jeugdteam van de politie Amsterdam. Overigens is het ingevolge de landelijke richtlijnen met betrekking tot minderjarigen gewoon dat de minderjarige wordt vervolgd en veroordeeld in de plaats waar hij woonachtig is.

Met het jeugdteam werd duidelijk afgesproken dat Amsterdam de zaak zou meenemen met de overige zaken die zij nog tegen verdachte Vr. hadden liggen. Nu moest de politie Amsterdam geen smoes gaan verzinnen dat dit niet zo was. De politie Amsterdam was gewoon vergeten de dossiers inzake Vr. aan het arrondissementsparket in te sturen, aldus D.

Nadat D. verdachte Vr. op 6 januari 2003 was tegengekomen en hoorde dat hij niet verder was vervolgd, had D. direct het politiebureau te Amsterdam gebeld met het verzoek om hem het proces-verbaalnummer van het dossier te geven. Dat hadden zij immers niet bij de politie Utrecht, omdat de zaak voor hen was afgedaan. Toen D. kort na 6 januari 2003 het arrondissementsparket te Amsterdam belde met de vraag of het dossier van verdachte Vr. inzake de diefstal was ingestuurd, werd D. te kennen gegeven dat verdachte Vr. in het geheel niet bekend was bij het parket. De politie Amsterdam had dus geen enkele zaak van Vr. ingestuurd. Overigens zou het volgens D. raar zijn als de politie Utrecht de zaak zou moeten insturen naar het arrondissementsparket te Amsterdam. Zo werkt dat niet. De zaak gaat altijd via de politie Amsterdam naar het parket te Amsterdam.

Na het arrondissementsparket te hebben gesproken, had D. de administratie van de politie Utrecht alsnog de opdracht gegeven om alle stukken die zij in de zaak nog had, op te sturen naar het arrondissementsparket te Amsterdam. Hierbij zat geen proces-verbaal van verhoor van verdachte Vr., omdat de politie Utrecht niet in het bezit daarvan was.

. had deze stukken desalniettemin toegestuurd, zodat het arrondissementsparket wist dat deze zaak gevoegd zou moeten worden als de dossiers van Vr. nog zouden worden toegestuurd, aldus D.

7. Betrokken ambtenaar Do. van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat zij zich niet meer kon herinneren wat er met de zaak was gebeurd. Ook in het computersysteem van de politie had zij niets meer over deze zaak kunnen vinden.

8.1. De minister van Justitie acht de klacht voor wat betreft het handelen van het arrondissementsparket niet gegrond.

Het dossier was eerst op 20 februari 2003 door de politie Utrecht naar het parket Amsterdam verzonden, alwaar het op 25 februari 2003 werd geregistreerd.

Het arrondissementsparket streeft ernaar om de doorlooptijden van een jeugdzaak op grond van de zogenaamde Kalsbeek-normen na te leven (zie Achtergrond, onder 3.). Deze normen zijn opgesteld omdat de doorlooptijden in de jeugdstrafrechtketen onaanvaardbaar lang waren. De snelheid, pakkans en de zwaarte van de straf spelen een belangrijke rol bij de effectiviteit van de sanctie. Bij een te lange doorlooptijd is het verband tussen daad en straf zoek en ontbeert de sanctionering (pedagogisch) effect. De normen hebben betrekking op de tijdsduur van de verschillende trajecten die de jonge delictpleger in de strafrechtketen kan doorlopen. Bepaald is dat de tijd tussen het opstellen van het proces-verbaal van aangifte en de verzending van dit proces-verbaal naar het Openbaar Ministerie in principe niet meer dan dertig dagen mag bedragen. In de zaak van verzoeker was deze doorlooptijd (tien maanden) ruimschoots overschreden. Dit betekent echter niet per definitie dat de officier van justitie de zaak niet meer in behandeling neemt. Bij die beoordeling worden de haalbaarheid van een zaak voor de kinderrechter en de ernst van het feit betrokken. In dit geval is de diefstal van de crossmotor door een jeugdige als een feit van relatief geringe ernst beschouwd om na een doorlooptijd van tien maanden nog te vervolgen. Gelet op het voorgaande heeft het arrondissementsparket te Amsterdam het feit te oud bevonden om in behandeling te nemen en het dossier op 1 juli 2003 teruggestuurd naar de politie Utrecht. Er is dan ook geen parketnummer aan de zaak toegekend en de zaak is ook niet geseponeerd. Reeds op het moment van binnenkomst van het dossier op 20 februari 2003 was sprake van een 'oud feit' en mitsdien van een onmogelijkheid voor verzoeker om zich te kunnen voegen in het strafproces.

De minister hechtte eraan nog het volgende te benadrukken. Blijkens zijn aansprakelijkstelling stelt verzoeker zich op het standpunt dat de politie dan wel het arrondissementsparket zijn volledige schade als gevolg van het strafbare feit zou moeten dragen. Echter, niet de Staat maar de dader is aansprakelijk voor de schade die het slachtoffer ten gevolge van het strafbare feit heeft geleden, aldus de minister.

8.2. Bij zijn standpunt voegde de minister twee kopieën van de geleidelijst van het regionale politiekorps Utrecht, die na ontvangst van het dossier door het arrondissementsparket te Amsterdam aan dit korps was geretourneerd. Op deze twee kopieën was echter het parketnummer doorgekrast. Voorts was erop geschreven dat de zaak was geretourneerd aan de politie, omdat het feit te oud was bevonden.

9. Op verzoek van een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman liet de vader van verzoeker op 26 oktober 2005 telefonisch weten dat betrokken ambtenaar D. van het regionale politiekorps Utrecht in april 2002 telefonisch aan hem had meegedeeld dat de zaak was overgedragen aan Amsterdam. De zaak zou in Amsterdam worden behandeld als groepszaak, en dat zou nog minstens een half jaar gaan duren. Na ongeveer een half jaar nam de vader van verzoeker telefonisch contact op met de regiopolitie Utrecht met een verzoek om de stand van zaken, omdat het arrondissementsparket te Amsterdam van niets scheen te weten van de zaak. Verzoeker had in eerste instantie geen contact opgenomen met de politie te Amsterdam, omdat hem niet duidelijk was dat de zaak was overgedragen aan de politie in plaats van aan justitie. Later had hij nog wel contact gehad met de politie Amsterdam. Daar werd hem verteld dat de verdachte al lang was veroordeeld, en dat zijn zaak in die rechtszaak niet was meegenomen, omdat de regiopolitie Utrecht was vergeten om zijn dossier tijdig in te sturen.

10. Op verzoek van een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman liet een medewerkster van het arrondissementsparket te Amsterdam op 1 november 2005 telefonisch weten dat het Openbaar Ministerie in Amsterdam verdachte Vr. één keer had vervolgd in 2004. Hem is toen een transactie aangeboden wegens vernieling. Ten aanzien van de periode vóór 2004 kwam hij niet voor in het registratiesysteem van het arrondissementsparket Amsterdam.

## **Beoordeling**

11. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken. Dit vereiste brengt met zich mee dat van bestuursorganen mag worden verwacht dat zij onderling gemaakte afspraken in het belang van burgers, schriftelijk vastleggen en nakomen.

12. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Aan dit vereiste is invulling gegeven in onder meer de Aanwijzing slachtofferzorg, waarin is opgenomen dat indien het slachtoffer heeft aangegeven schadevergoeding te wensen en het Openbaar Ministerie desondanks niet tot vervolging overgaat van het feit waardoor het slachtoffer schade heeft geleden, het Openbaar Ministerie dit met opgave van redenen meedeelt aan het slachtoffer en hem wijst op de mogelijkheid zich op grond van artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) hierover te beklagen bij het Gerechtshof (zie Achtergrond, onder 4.).

Ten aanzien van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland

13. Tijdens het onderzoek is komen vast te staan dat de verdachte van de diefstal op 25 april 2002 is gehoord en de diefstal heeft bekend. Hiermee was de zaak rond, en kon deze worden ingestuurd aan de officier van justitie. Dat dit pas op 20 februari 2003 is gebeurd, is daarom niet juist.

14. Wat betreft de reden van dit late insturen van het dossier, staan de bevindingen van de beide politiekorpsen tegenover elkaar.

Gelet op het feit dat het politiekorps Amsterdam-Amstelland naar aanleiding van de aangiften een dossier heeft aangemaakt, en tijdens het onderzoek verder uit niets concreet is gebleken dat onderling is overeengekomen dat het regionale politiekorps Utrecht de zaak zou overnemen, acht de Nationale ombudsman de stelling van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland dat de zaak was afgedaan en aan de politie Utrecht was overgedragen, niet aannemelijk. Voorts ondersteunen de reacties van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht, de reacties van verzoeker en de verklaring van politieambtenaar D. het standpunt van de korpsbeheerder van de politie Utrecht dat de politie Amsterdam het dossier zou insturen. Dit, omdat betrokken ambtenaar D. zich nog uitdrukkelijk kon herinneren dat hij het dossier in overleg met betrokken ambtenaar Do. aan Amsterdam-Amstelland had overgegeven en omdat uit het onderzoek is gebleken dat D. in april 2002 aan de vader van verzoeker had meegedeeld dat het dossier was overgedragen aan Amsterdam.

Op grond van het voorgaande is de Nationale ombudsman van oordeel dat het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland heeft verzuimd om de onderling overeengekomen afspraak om het dossier in te sturen, na te komen. Hiermee is gehandeld in strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

Nu er ten aanzien van het niet-vervolgen voor het arrondissementsparket te Amsterdam kennelijk geen andere redenen waren dan dat het strafbare feit - gezien de Kalsbeeknormen - te oud was om nog te vervolgen, mag worden aangenomen dat bij tijdige inzending aan het arrondissementsparket wel tot vervolging zou zijn besloten. Dit zou ertoe hebben geleid dat verzoeker zijn vordering op de strafzitting aanhangig had kunnen maken. Deze relatief eenvoudige mogelijkheid tot verhaal is echter verloren gegaan door een omstandigheid die het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland is toe te rekenen.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten aanzien van het regionale politiekorps Utrecht

15. Uit het voorgaande vloeit voort dat het regionale politiekorps Utrecht niet valt te verwijten dat het het dossier pas in februari 2003 heeft ingestuurd. Het korps had er

immers van mogen uitgaan dat het korps Amsterdam-Amstelland dit al (eerder) had gedaan. Nadat politieambtenaar D. op 6 januari 2003 met verdachte Vr. had gesproken, heeft hij direct contact gezocht met het politiekorps Amsterdam-Amstelland om het proces-verbaalnummer te achterhalen. Toen hij vervolgens van het arrondissementsparket vernam dat het dossier nooit was ingestuurd en verdachte Vr. in het geheel niet bekend was bij het parket, had hij het dossier alsnog zo snel mogelijk laten insturen. Hierdoor kan niet worden gesteld dat verzoeker door toedoen van het regionale politiekorps Utrecht een kans is ontnomen om zijn vordering op de strafzitting aanhangig te maken. Er is gehandeld conform het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Ten aanzien van het arrondissementsparket te Amsterdam

16. Vast staat dat het arrondissementsparket te Amsterdam het dossier op 25 februari 2003 heeft geregistreerd. Op 1 juli 2003 heeft het arrondissementsparket vervolgens besloten dat het feit te oud was om nog te vervolgen. Hierbij heeft de minister van Justitie meegedeeld dat reeds bij binnenkomst van het dossier in februari 2003 sprake was van een te oud feit.

Het dossier is na 1 juli 2003 teruggestuurd aan het regionale politiekorps Utrecht.

17. De Nationale ombudsman overweegt dat het Openbaar Ministerie ingevolge het opportuniteitsbeginsel vrijstaat om van vervolging af te zien als een strafbaar feit op grond van de Kalsbeek-normen te oud wordt bevonden (zie Achtergrond, onder 1.2. en 3.). Nu de doorlooptijd van het dossier is toe te rekenen aan het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, valt het arrondissementsparket te Amsterdam in zoverre niets te verwijten.

Echter, toen het arrondissementsparket besloot om niet tot vervolging over te gaan van het feit waardoor verzoeker schade had geleden, had het dit met opgave van redenen aan verzoeker moeten meedelen en hem hierbij moeten wijzen op de mogelijkheid zich hierover te beklagen bij het Gerechtshof. Dat in de Kalsbeek-normen wordt gestreefd naar tijdige afdoening van jeugdzaken, wil namelijk niet zeggen dat een strafbaar feit van ongeveer tien maanden oud niet meer mag worden vervolgd. Er bestond daarom nog de mogelijkheid dat het Gerechtshof in antwoord op verzoekers klage zou besluiten om het arrondissementsparket de opdracht te geven het feit alsnog te vervolgen. Nu het arrondissementsparket verzoeker niet heeft gewezen op de mogelijkheid tot klage, is hem de mogelijkheid ontnomen om zijn procedurele kansen te benutten om zijn vordering op de strafzitting aanhangig te maken. Hiermee is gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet direct laten bevestigen van ontvangst van het dossier

### **Bevindingen**

1. Verzoeker klaagt er verder over dat het regionale politiekorps Utrecht het arrondissementsparket te Amsterdam niet direct heeft laten bevestigen dat het dossier daar was ontvangen, waardoor verwarring is ontstaan omtrent het parketnummer dat aan de zaak zou zijn gegeven.

2. De korpsbeheerder van de politie Utrecht gaf in reactie op deze klacht slechts aan dat het arrondissementsparket te Amsterdam middels een zogenaamde geleidelijst aan de politie had bevestigd dat het dossier op 1 juli 2003 was ontvangen.

### **Beoordeling**

3. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid brengt eveneens met zich mee dat bestuursorganen nauwkeurigheid betrachten bij het verzenden van stukken. Deze nauwkeurigheid reikt echter niet zo ver dat politiekorpsen direct actief behoren te laten bevestigen dat een dossier door een arrondissementsparket is ontvangen, en welk parketnummer hieraan is gegeven. Het regionale politiekorps Utrecht heeft dan ook niet gehandeld in strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

Overigens behoort een arrondissementsparket een dossier ook door middel van het proces-verbaalnummer te kunnen natrekken, waardoor het parketnummer niet bij de politie bekend hoeft te zijn.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van het oplossen van de onduidelijkheden

### **Bevindingen**

1. Verzoeker klaagt er voorts over dat het regionale politiekorps Utrecht tot 5 april 2004 niet actief heeft opgetreden om de onduidelijkheden omtrent het dossier voor verzoeker op te lossen.

2. De beheerder van het regionale politiekorps Utrecht acht de klacht niet gegrond.

De politie Utrecht had voortdurend zijn best gedaan om de verwarring voor verzoeker uit de wereld te helpen. Verzoeker werd gedurende het politieonderzoek door de heer D. op de hoogte gesteld van de vorderingen van het onderzoek, inclusief de mededeling dat het afgeronde onderzoek was overgedragen aan de politie Amsterdam-Amstelland.



De brief van 5 april 2004 was een antwoord op de brief van verzoeker van 5 maart 2004. Volgens de korpsbeheerder was dit een prima reactietijd op een brief. Zij is daarom van mening dat niet kan worden gesteld dat de politie Utrecht verzoeker pas op 5 april 2004 heeft geïnformeerd. Integendeel, op de dag dat de heer D. het dossier had overgedragen aan de politie Amsterdam, te weten 15 april 2002, had de heer D. verzoeker hier persoonlijk van op de hoogte gesteld.

## Beoordeling

3. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen zich in hun bejegening van burgers hulpvaardig opstellen. Dit vereiste brengt ook met zich mee dat een bestuursorgaan zich hulpvaardig opstelt bij het oplossen van onduidelijkheden voor de burger naar aanleiding van overheidsoptreden.

4. Gezien het rapport van D. (zie hiervóór, onder I.3.2.) en de informatie van verzoeker staat vast dat betrokken ambtenaar D. meerdere acties heeft ondernomen om te proberen de onduidelijkheden voor verzoeker ten aanzien van de verblijfplaats van het dossier op te lossen. Hij heeft contact opgenomen met het politiekorps Amsterdam-Amstelland en het arrondissementsparket, om navraag te doen naar het proces-verbaalnummer en de verblijfplaats. De Nationale ombudsman acht het echter niet begrijpelijk dat D., nadat verzoeker hem voor de tweede keer aangaf dat het arrondissementsparket niet bekend was met het dossier, niet zelf het initiatief heeft genomen om contact te zoeken met het arrondissementsparket te Amsterdam. Hij was immers degene die het dossier had laten insturen en vanwege zijn professe op de hoogte was van de gang van zaken omtrent de registratiesystemen van politie en justitie. Deze wijze van handelen had misverstanden kunnen voorkomen en onduidelijkheden voor verzoeker kunnen wegnemen. Door dit niet te doen, is gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het te laat meedelen van het parketnummer

## Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er ook over dat het regionale politiekorps Utrecht pas bij brief van 5 april 2004 aan verzoeker een parketnummer van het dossier heeft meegedeeld.

2. De korpsbeheerder van de politie Utrecht acht de klacht op dit punt niet gegrond. Zoals de korpsbeheerder al eerder aangaf, was de brief van 5 april 2004 een reactie op de brief van verzoeker van 5 maart 2004. Dit was volgens haar een prima reactietermijn.

## Beoordeling

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit vereiste brengt met zich mee dat een bestuursorgaan van belang zijnde informatie voor de burger in beginsel zo spoedig mogelijk aan hem dient door te geven.

4. Nadat betrokken ambtenaar D. verzoeker eind februari 2003 het nummer van de geleidelijst had doorgegeven, had hij tot aan de brief van verzoeker van 5 maart 2004 niets meer van hem vernomen. D. had er dan ook vanuit mogen gaan dat het arrondissementsparket verzoeker inmiddels van de juiste informatie had voorzien. In reactie op de brief van verzoeker is binnen een maand alsnog het parketnummer aan hem vermeld. Hiermee is gehandeld conform het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

V. Ten aanzien van de onjuiste registratie van het dossier en het parketnummer

## **Bevindingen**

1. Verzoeker klaagt er ook over dat het arrondissementsparket te Amsterdam het dossier naar aanleiding van zijn aangifte van diefstal op 31 maart 2002 in februari 2003 niet juist heeft geregistreerd, en dat het arrondissementsparket te Amsterdam een onjuist parketnummer op de geleidelijst aan de politie heeft genoteerd.

2. De minister van Justitie acht de klacht gegrond. Zoals de hoofdofficier van justitie in zijn brief van 31 augustus 2004 aan verzoeker had vermeld, was op de geleidelijsten een parketnummer genoteerd dat wel bij één van de verdachten in deze zaak behoorde, maar dat niet de zaak van verzoeker betrof. Dit heeft ertoe geleid dat het arrondissementsparket te Amsterdam verzoeker niet goed heeft kunnen helpen bij zijn vragen over (de voortgang in) zijn zaak. De minister bood hiervoor zijn verontschuldiging aan.

## **Beoordeling**

3. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken. Dit houdt onder meer in dat informatie juist dient te worden geregistreerd.

4. Met de minister van Justitie is de Nationale ombudsman van oordeel dat het arrondissementsparket te Amsterdam het dossier niet juist heeft geregistreerd en een onjuist parketnummer op de geleidelijst aan de politie heeft genoteerd. Hiermee is gehandeld in strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

## VI. Ten aanzien van het afwijzen van het verzoek om schadevergoeding

### Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er ten slotte over dat het regionale politiekorps Utrecht bij brief van 5 april 2004 dan wel het arrondissementsparket te Amsterdam bij brief van 31 augustus 2004 heeft geweigerd om hem financieel tegemoet te komen in de schade die hij stelt te hebben geleden door de diefstal, omdat hij zich niet heeft kunnen voegen in een strafproces tegen de verdachte(n).
2. De korpsbeheerder van de politie Utrecht acht de klacht niet gegrond. Naar haar mening zou het niet juist zijn om het politiekorps Utrecht verantwoordelijk te houden voor het feit dat kennelijk de politie Amsterdam-Amstelland het dossier niet had ingestuurd.
3. De minister van Justitie acht de klacht eveneens niet gegrond. In aanvulling op hetgeen hij eerder had aangegeven (zie hiervóór, onder 1.8.1.) benadrukte hij dat verzoeker zich blijkens zijn aansprakelijkstelling op het standpunt stelt dat de politie dan wel het arrondissementsparket zijn volledige schade als gevolg van het strafbare feit zou moeten dragen. Echter, niet de Staat maar de dader is aansprakelijk voor de schade die het slachtoffer ten gevolge van het strafbare feit heeft geleden. Dit had de hoofdofficier van justitie te Amsterdam in zijn brief van 31 augustus 2004 reeds aan verzoeker kenbaar gemaakt, aldus de minister.

### Beoordeling

4. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.
5. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het op goede gronden zijn aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien de gronden en de overwegingen waarop de betwisting van de aansprakelijkheid berust, zo evident onjuist zijn dat het bestuursorgaan in redelijkheid niet tot zijn beslissing had kunnen komen. Alsdan moet de afweging van het belang van het bestuursorgaan bij betwisting van zijn gehoudenheid tot schadevergoeding tegenover het belang van de burger bij schadevergoeding worden geacht in strijd met het

redelijkheid vereiste te hebben plaatsgevonden.

Ten aanzien van het regionale politiekorps Utrecht

6. In de brief van 5 april 2004 heeft het regionale politiekorps Utrecht de aansprakelijkheid voor de door verzoeker geclaimde schade betwist met als motivering dat de zaak op 1 juli 2003 was ingeboekt bij het arrondissementsparket te Amsterdam. De chef van het district Rijn & Venen toonde in de brief van 5 april 2004 begrip voor verzoekers gevoelens van ongenoegen, maar verwees hem voor zijn verzoek toch naar het parket. Met betrekking tot deze motivering merkt de Nationale ombudsman op dat hiervoor, onder I.15., reeds is geoordeeld dat het regionale politiekorps Utrecht geen verwijt treft aangaande het niet kunnen voegen van verzoeker in het strafproces. Hierdoor had het regionale politiekorps Utrecht in redelijkheid tot zijn afwijzing kunnen komen.

Wel merkt de Nationale ombudsman hierbij op dat hij het niet begrijpelijk acht dat in de brief van 5 april 2004 slechts wordt verwezen naar het arrondissementsparket te Amsterdam en niet naar het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland. Voorts acht de Nationale ombudsman het vreemd dat in de brief niet is vermeld dat het arrondissementsparket het dossier naar het korps Utrecht had teruggestuurd, omdat het feit te oud was bevonden om te vervolgen.

De onderzochte gedraging is desalniettemin behoorlijk.

Ten aanzien van het arrondissementsparket te Amsterdam

7. Uit de brief van het arrondissementsparket van 31 augustus 2004 is gebleken dat het arrondissementsparket de aansprakelijkheid voor de door verzoeker geclaimde schade heeft getoetst aan de Handleiding schade niet-voegen van het Openbaar Ministerie. Het parket heeft vervolgens de door verzoeker geclaimde schade betwist op grond van de overweging dat aan de tweede voorwaarde in de Handleiding niet is voldaan, omdat de toewijzing van de vordering niet mogelijk was geweest, aangezien geen vervolging is ingesteld tegen de verdachte omdat het strafbare feit te oud was. Hiermee wordt bedoeld op de voorwaarde in bovengenoemde Handleiding dat de verdachte van het betreffende strafbare feit door de rechter moet zijn veroordeeld. Ingevolge de Handleiding is toewijzing van een tegemoetkoming namelijk onmogelijk ingeval van transactie of sepot, behoudens zeer uitzonderlijke gevallen op grond van de redelijkheid en billijkheid.

Geconstateerd moet worden dat de grond waarop de betwisting door het arrondissementsparket berust, in overeenstemming is met de tekst van voormelde Handleiding. Ook kunnen het arrondissementsparket en de minister van Justitie worden gevolgd in hun stelling dat niet de Staat, maar de dader aansprakelijk is voor de schade die verzoeker ten gevolge van het strafbare feit heeft geleden. De Handleiding voorziet om die reden dan ook slechts in vergoeding (in de daarvoor in aanmerking komende gevallen)

van de kosten die het voeren van een civiele procedure met zich meebrengt.

Dat in de Handleiding een tegemoetkoming in de kosten ingeval van sepot is uitgesloten, is begrijpelijk omdat het sepot niet valt aan te merken als een omissie van het parket en de benadeelde partij daarna nog de mogelijkheid heeft om via de procedure van artikel 12 Sv te trachten vervolging te bewerkstelligen. In het onderhavige geval echter is die mogelijkheid voor verzoeker illusoir geworden doordat het parket hem niet heeft meegedeeld dat het tot sepot heeft besloten en niet heeft gewezen op de procedure van artikel 12 Sv. Bovendien geldt in het onderhavige geval dat het sepot rechtstreeks voortvloeit uit het feit dat het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (dat in deze zaak onder de verantwoordelijkheid van het parket opereert) het dossier niet tijdig naar het parket heeft ingezonden.

Gezien deze omstandigheden is de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding op grond van de enkele overweging dat niet aan de tweede voorwaarde uit de Handleiding is voldaan zodanig onjuist, dat het parket in redelijkheid niet tot die beslissing had kunnen komen. Het arrondissementsparket heeft aldus gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

8. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het hierboven omschreven verzuim, gelet op de gevolgen daarvan voor de benadeelde partij, een zodanige overeenkomst heeft met de omissies genoemd in de Handleiding schade niet-voegen, dat het in de rede zou liggen een tegemoetkoming toe te kennen conform deze Handleiding (zie Achtergrond, onder 2.). Verzoeker is immers ook door deze omissie niet in staat gesteld om zich te voegen in het strafgeding. Dit geeft de Nationale ombudsman aanleiding tot het doen van een aanbeveling in dit rapport.

## **Conclusie**

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Utrecht is

niet gegrond ten aanzien van:

- de behandeling van het dossier;
- het niet direct laten bevestigen van ontvangst van het dossier;
- het te laat meedelen van het parketnummer;
- het afwijzen van het verzoek om schadevergoeding.

gegrond ten aanzien van:

- het niet oplossen van onduidelijkheden, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening.

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland ten aanzien van de behandeling van het dossier is gegrond wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

De klacht over de onderzochte gedraging van het arrondissementsparket te Amsterdam is gegrond ten aanzien van:

- de behandeling van het dossier, wegens schending van het beginsel van fair play;
- de onjuiste registratie van het dossier en het parketnummer, wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid;
- het afwijzen van het verzoek om schadevergoeding, wegens schending van het redelijkheidsvereiste.

#### AANBEVELING

De minister van Justitie wordt in overweging gegeven een nieuwe beslissing te (laten) geven op het verzoek om schadevergoeding van verzoeker met inachtneming van het oordeel van de Nationale ombudsman dat het arrondissementsparket te Amsterdam heeft verzuimd om verzoeker, die had aangegeven schadevergoeding te wensen, op de hoogte te stellen van niet-verdere vervolging van de verdachte en heeft verzuimd om verzoeker te wijzen op de beklagprocedure bij het gerechtshof.

Verder wordt de minister in overweging gegeven om deze beslissing te geven met inachtneming van het oordeel van de Nationale ombudsman dat het in de rede zou liggen om wegens deze omissie een tegemoetkoming toe te kennen conform de Handleiding schade niet-voegen.

Hoewel verzoeker geen verzoek om schadevergoeding heeft ingediend bij het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, wordt de minister voorts in overweging gegeven om tot de nieuwe beslissing te komen in overleg met het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland. In dit rapport is immers overwogen dat verzoeker vooral ook door toedoen van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland de mogelijkheid is ontnomen om zich te voegen in het strafproces.

## Onderzoek

Op 17 september 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer V. te Abcoude, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Utrecht

en het arrondissementsparket te Amsterdam.

Naar deze gedragingen, die werden aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht (de burgemeester van Utrecht) en de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

Op 14 maart 2005 werd dit onderzoek uitgebreid met onderzoek naar een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, die werd aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (de burgemeester van Amsterdam).

In het kader van het onderzoek werden de korpsbeheerders en de minister verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd aan twee betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor strafrechtelijk politieoptreden werd ook de officier van justitie te Utrecht over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde officier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd de korpsbeheerders en de minister van Justitie een aantal specifieke vragen gesteld.

Ten slotte zijn twee ambtenaren telefonisch gehoord. Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Betrokken ambtenaar B. van politie Utrecht deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De minister van Justitie en de korpsbeheerder van de regiopolitie Utrecht berichtten dat het verslag hen geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

#### Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Het verzoekschrift van verzoeker van 13 september 2004 en de daarbij behorende bijlagen.

Het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht van 29 januari 2005.

Het standpunt van de minister van Justitie van 22 februari 2005.

Het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland van 17 mei 2005.

De reactie van verzoeker van 30 juni 2005.

De reactie van de korpsbeheerder van de politie Utrecht van 25 juli 2005.

De verklaring van betrokken ambtenaar D. van het regionale politiekorps Utrecht van 14 september 2005.

De verklaringen van betrokken ambtenaar Do. van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland van 27 en 29 september 2005.

Telefonische informatie van de vader van verzoeker van 26 oktober 2005.

Telefonische informatie van het arrondissementsparket te Amsterdam van 1 november 2005.

## **Bevindingen**

Zie onder Beoordeling.

## **Achtergrond**

### 1. Het Wetboek van Strafvordering

#### 1.1 Artikel 12, eerste lid

"Wordt een strafbaar feit niet vervolgd of de vervolging niet voortgezet, dan kan de rechtstreeks belanghebbende daarover schriftelijk beklag doen bij het gerechtshof, binnen het rechtsgebied waarvan de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging is genomen."

#### 1.2 Artikel 167, eerste en tweede lid

"Indien naar aanleiding van het ingestelde opsporingsonderzoek het openbaar ministerie van oordeel is dat vervolging moet plaats hebben, gaat het daartoe zoo spoedig mogelijk over."

"Van vervolging kan worden afgezien op gronden aan het algemeen belang ontleend."



## **2. Handleiding schade niet-voegen van het College van procureurs-generaal van 11 juni 2002**

### **"2. Samenvatting nieuwe beleid**

Indien een slachtoffer zich door een omissie van het OM niet als benadeelde partij in een strafzaak heeft kunnen voegen, heeft dit slachtoffer recht op een tegemoetkoming ter hoogte van het griffierecht dat hij verschuldigd zou zijn indien hij zijn vordering alsnog bij de burgerlijke rechter aanhangig zou maken (...), vermeerderd met 15% van de geleden schade als tegemoetkoming in de kosten voor rechtsbijstand.

(...)

### **3. Procedure**

Als een slachtoffer een verzoek om een tegemoetkoming doet, moet worden vastgesteld of het slachtoffer zich inderdaad door een nalatigheid van het OM niet heeft kunnen voegen. In principe zal daarvan slechts sprake zijn als het OM bij het slachtoffer de indruk heeft gewekt dat deze zich wel zou kunnen voegen. Een lijst met omissies van het OM die mogelijk tot toekenning van een tegemoetkoming aanleiding geven is te vinden in bijlage G.

Voor het toekennen van een tegemoetkoming als hierboven beschreven dient voorts te worden voldaan aan twee voorwaarden. Ten eerste dient de voeging door het slachtoffer beoogd te zijn geweest en verder zal moeten worden vastgesteld dat de vordering, zo het slachtoffer zich wel had kunnen voegen, toewijsbaar zou zijn geweest. Daarbij moet worden bezien of de vordering wel 'eenvoudig van aard' is, maar bijvoorbeeld ook of de verdachte van het betreffende strafbare feit wel door de rechter is veroordeeld (toewijzing is bijvoorbeeld onmogelijk ingeval van transactie of sepot, behoudens zeer uitzonderlijke gevallen op grond van de redelijkheid en billijkheid).

(...)

### **5. Omissies van het OM**

Zoals reeds eerder vermeld, heeft een slachtoffer slechts recht op een tegemoetkoming (ervan uitgaande dat aan alle overige vereisten voor een tegemoetkoming voldaan is), indien er sprake is van een omissie van het Openbaar Ministerie waardoor het slachtoffer niet in staat is gesteld zich te voegen in het strafgeding. Vaak is het moeilijk te bepalen wat (nog) wel en wat niet (meer) onder een verzuim van het OM kan worden verstaan. In bijlage G wordt een aantal situaties opgesomd die, naar de mening van het College, te scharen zijn onder omissies van het OM die in beginsel recht geven op het toekennen van een tegemoetkoming. Hierbij moet worden aangetekend dat de genoemde gevallen geen limitatieve opsomming zijn en ook niet altijd automatische gelding hebben. Van geval tot

geval zal moeten worden bekeken of daadwerkelijk sprake is van een omissie van het OM, die aanleiding geeft om over te gaan tot toekenning van een tegemoetkoming.

(...)

#### Bijlage G: omissies van het OM

Hier volgt een overzicht van omissies van het OM die in beginsel toekenning van een tegemoetkoming rechtvaardigen. Let op de casus en ga niet blind af op de hieronder gegeven situaties.

- te laat of niet verzenden van een voegingsformulier aan het slachtoffer, zodat deze een eerder toegezegde kans om zich te voegen mist;
- voegingsformulier niet bij het strafdossier voor de rechter voegen;
- naar verkeerd adres verzenden van het voegingsformulier;
- zittingsdatum is niet aan het slachtoffer meegedeeld. Deze is daardoor niet op zitting verschenen, terwijl de rechter vragen had met betrekking tot de geleden schade. Bij gebrek aan toelichting wordt de schadevergoeding afgewezen (de vordering niet-ontvankelijk verklaard);
- het voegingsformulier is door de voegingscontroleur niet goed beoordeeld. De rechter stelt vast dat er geen bewijsstukken van de schade zijn bijgevoegd en wijst de vordering derhalve af (verklaart deze niet-ontvankelijk);
- verkeerde informatie geven (door het parket) over bijvoorbeeld de termijn om een voegingsformulier in te leveren;
- het OM heeft een zaak te lang laten liggen en seponeert de zaak omdat op zitting het OM niet-ontvankelijk zou worden verklaard door tijdverloop (artikel 12 Sv heeft dus geen zin meer). Echter pas recht op tegemoetkoming indien bij het slachtoffer het vertrouwen is gewekt dat hij zich zou kunnen voegen in de strafzaak tegen de verdachte."

### 3. Kalsbeek-normen

In de brief van 23 april 2001 (TK 2000-2001, 27400VI, nummer 60) van de toenmalige staatssecretaris van Justitie (mevrouw Kalsbeek) aan de Tweede Kamer zijn onder meer de volgende streeftijden voor de afdoeningen van de jeugdstrafrechtsketen geformuleerd:

- Het Politie-traject: tussen het eerste verhoor en inzending van het proces-verbaal naar het OM geldt een periode van maximaal één maand.

- Het OM-traject: tussen het eerste verhoor door de politie en de beslissing van het OM, in die gevallen waarin de zaak door het OM wordt afgedaan, geldt een maximale duur van drie maanden.

- Het rechtbank-traject: tussen het eerste verhoor door de politie en de beslissing van de (kinder)rechter(s) in eerste aanleg (geen hoger beroepszaken) geldt een maximale duur van zes maanden.

De staatssecretaris heeft in haar brief van 23 april 2001 aangegeven dat 80% van alle zaken binnen de hiervoor gestelde doorlooptijden moet zijn afgedaan. Daarbij liet zij weten dat door velen nog een aanmerkelijke inspanning moest worden geleverd om deze normen overal te realiseren. Desondanks verwachtte zij dat deze doorlooptijden in het jaar 2003 landelijk gerealiseerd zouden worden.

#### **4. Aanwijzing slachtofferzorg van 29-06-1999 van het College van procureurs-generaal (Stcrt.: 1999, 141)**

"VERVOLGING

(...)

Indien het slachtoffer te kennen heeft gegeven schadevergoeding te wensen, houdt het Openbaar Ministerie daarmee rekening bij de vervolgings- en afdoeningsbeslissing.

Indien het slachtoffer heeft aangegeven schadevergoeding te wensen en het Openbaar Ministerie desondanks niet tot vervolging overgaat van het feit waardoor het slachtoffer schade heeft geleden, dan wel dat het feit ad informandum wordt gevoegd, deelt het Openbaar Ministerie dit met opgave van redenen mee aan het slachtoffer en wijst hem op artikel 12 WvSv (zie hiervóór, onder 1.1.; N.o.)."